

שאלות ותשובות לשינון וחזרה
מאת הרב **משה טרכטמן** שליט"א

תלמודו בידו

דף מו עמוד א

א מהו ביאור המשנה "וכן לענין טומאה, אם מקפיד על הבצק שבסידקי העריבה הרי זה חוצץ, ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה" ?

ב בצק חרש שאין ניכרים בו סימני חימוץ, אימתי נידון כחמץ ?

ג אלו דברים שיעורם עד ארבעה מילין ?

א רב יהודה: יש לגרוס "ולענין טומאה אינו כן", שהרי ביעור חמץ תלוי בשיעור כזית במקום אחד, ואילו טומאה תלויה בקפידת הבעלים.

אביי: כזית בצק שרוצה בקיומו בעריבה נוגע בפחות מכביצה אוכל, ומשלימו לכביצה. אינם מצטרפים לשיעור טומאת אוכלים. מלבד בפסח, שאיסורו מחשיבו.

רבא: בצק שבסדקי העריבה שרוצה בקיומו, אינו חוצץ בטבילה. מלבד בפסח שאם יש שם כזית חוצץ, מפני שאיסורו מחשיבו.

רב פפא: שרץ נגע בבצק שבעריבה, אם רוצה בקיומו נידון כמי שנגע בעריבה. אך בפסח, כזית הבצק [הואיל וחייב בביעור] חוצץ בין השרץ לעריבה.

ב 1. כשהחמיץ בצק אחר שנילוש באותה שעה. 2. אם עבר זמן כשיעור הליכת מיל.

- ג** 1. גבל שנשכר ללוש עיסה, מרחיק כן להטביל כלי בעל הבית הטמאים.
2. הולך בדרך והגיע זמן לינה, ויש בהמשך הדרך בית הכנסת, טורח עד ארבעה מילין.
3. הולך בדרך ורוצה לאכול, ויש בהמשך הדרך מקום ליטול ידיו, טורח עד לשם.
[לענין בית הכנסת ונטילת ידים, אינו חוזר לאחוריו אלא עד פחות ממיל].
4. עור נבילה רך [הטמא כנבילה] שהלך עליו כשיעור ארבעה מילין [או עיברו], טהור. [אבל עור האדם טמא אפילו אם עיברו או הילך עליו].